

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια)

— Καὶ ἂν ἦτο εἰμαρμένον, ἐὰν ἦτο μοιραῖον;—διέκοψεν ἡ Πεπίτα. — Διατί δὲν ὑποκύπτετε, διατί ἀνθίστασθε ἀκόμη; Θυσιάσατε τὰ σχέδιά σας εἰς τὸν ἔρωτά μας. Μὴ δὲν ἐθυσιάσα καὶ ἐγὼ πολλὰ; Ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμήν, παρακαλοῦσα, ἀγωνιζομένη νὰ κατανικήσω τὴν περιφρόνησίν σας, δὲν θυσιάσω τὴν φιλαυτίαν μου, τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ τὴν φρόνησίν μου; Καὶ ἐγὼ ἐπίσης νομίζω ὅτι σὰς ἠγάπων πρὶν ἢ σὰς ἴδω. Τώρα σὰς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἄνευ ὑμῶν δὲν ὑπάρχει εὐτυχία δι' ἐμέ. Βέβαιον εἶνε ὅτι ἐν τῷ περιορισμένῳ πνεύματί μου δὲν δύνασθε νὰ εὔρητε ἀντιπάλους τόσον ἰσχυροῦς, οἷους εὕρισκω ἐγὼ ἐν τῷ ὑμετέρῳ. Οὔτε διὰ τῆς φαντασίας, οὔτε διὰ τῆς θελήσεως, οὔτε διὰ τῆς ἀγάπης καταρθώνω ν' ἀνυψωθῶ ἀμέσως πρὸς τὸν Θεόν. Οὔτε ἐκ φύσεως, οὔτε κατὰ θεῖαν χάριν ἀνέρχομαι, οὐδὲ τολμῶ νὰ ἐπιθυμῶ ὅπως ἀνέλθω εἰς τόσον ὑψηλὰς σφαίρας. Ἡ ψυχὴ μου ἐν τούτοις εἶνε πλήρης θρησκευτικῆς εὐλαβείας, καὶ γνωρίζω καὶ ἀγαπῶ, καὶ λατρεύω τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὴν παντοδυναμίαν του βλέπω καὶ τὴν ἀγαθότητά του θαυμάζω μόνον ἐν τοῖς ἔργοις, ἅτινα ἐξήλθον ἐκ τῶν χειρῶν του.

«Οὐδ' ἡ φαντασία μου ἐπίσης καταρθῶ νὰ συλλάβῃ τὰ ὀνειροπολήματα, ἅτινα μοὶ περιγράφετε. Καὶ ὅμως ὀνειροπόλου ἀνδρα τινά, ὠραιότερον, εὐφύστερον ποιητικώτερον καὶ θελκτικώτερον ὢλων τῶν μέχρι τοῦδε ἀπαιτητῶν μοι, ἐραστὴν τινά μᾶλλον διακεκριμένον καὶ μᾶλλον τίμιον ὢλων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ τῶν γειτονικῶν χωρίων θαυμαστῶν μου, ὅπως μετ' ἀγαπήσῃ καὶ ὅπως τὸν ἀγαπήσω καὶ ἐγὼ καὶ καταστήσω αὐτὸν ἀπόλυτον κύριόν μου. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, εἶσθε ὑμεῖς. Τὸ προησθάνθη ὅτε με εἶπον ὅτι ἤλθατε εἰς τὸ χωρίον, τὸ ἀνεγνώρισα, ὅτε σὰς εἶδον κατὰ πρῶτην φοράν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε τόσον ἄγονος ἡ φαντασία μου, ἡ ὑμετέρα εἰκὼν ἦν εἶχον χαράξει ἐν τῷ πνεύματί μου, οὐδὲ μακρόθεν ἦτο ἀξία ἡμῶν. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀνέγνωσα ἱστορίας τινὰς καὶ ποιήματα, ἀλλὰ καὶ δι' ὢλων τῶν καλλονῶν ἄς ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἡ μνήμη μου, οὐδέποτε κατώρθωσα νὰ ζωγραφίσω εἰκόνα τινὰ, ἧς ἡ ἀξία νὰ μὴ ἦνε πολὺ κατωτέρα ἐκείνης ἢν διαβλέπω καὶ ἀνακαλύπτω ἐν ὑμῖν, ἀφ' ἧς σὰς γνωρίζω. Τοιοῦτοτρόπως ὑπεδάγην, ἠττήθην, ἐξεμνηδενίσθην ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Ἐὰν ἦνε ἔρωσ αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ἐν ἐκυτῷ, ὅπως ζῆ ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ ἀντικειμένῳ, ἀληθῆς καὶ νόμιμος εἶνε ὁ ἔρωσ ὁ ἐμός, διότι ἐγὼ ἀπέθανον ἐν ἐμοί, καὶ ζῶ μόνον ἐν ὑμῖν, καὶ δι' ὑμᾶς. Ἐπεθύμησα νὰ ἀποδιώξω ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἔρωτα τούτον, νομίζουσα αὐ-

τὸν κακῶς ἀνταμιεβόμενον, καὶ δὲν ἠδυνήθην. Ἰκέτευσα τὸν Θεὸν μετὰ πολλῆς ζέσεως ὅπως με ἀπαλλάξῃ τοῦ ἔρωτος τούτου, καὶ με φονεύσῃ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ με εἰσακούσῃ. Ἰκέτευσα τὴν Παρθένον ὅπως ἀπαλείψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὴν εἰκόνα σας, καὶ ἡ ἱκεσία μου δὲν ὑπῆρξεν ἀνωφελῆς. Ἐπνηχῆθην ἀνάθημα πρὸς τὸν ὀμώνυμόν μου ἅγιον, ὅπως μὴ σκέπτομαι δι' ὑμᾶς, εἰμὴ ὅπως ἐσκέπτετο ἐκεῖνος διὰ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ σύζυγον τὴν Παναγίαν, καὶ ὁ ἅγιος δὲν με ἐβοήθησε. Ἰδοῦσα τοῦτο, ἔσχον τὸ θράσος νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως ἠτηθητέ, ὅπως παραιτήσητε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γίνητε ἱερεῦς, ὅπως γεννηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἔρωσ τοσοῦτον βαθὺς καὶ ἰσχυρὸς, ὅσον ἐκεῖνος ὅστις ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Δὸν Λουδοβικέ μου, εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Μήπως ὁ οὐρανὸς ἐκώφευσεν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἱκεσίαν μου; ἢ μὴ τυχὸν ὅπως ὑποδαυλίσῃ καὶ ὑποτάξῃ ψυχὴν μικρὰν καὶ τεθλιμμένην καὶ ἀσθενῆ, οἷα ἡ ἰδική μου, ἀρκεῖ μικρὸς τις ἔρωσ, καὶ ὅπως καθυποτάξῃ τὴν ὑμετέραν ψυχὴν, φυλασσομένην καὶ περιφρουρημένην ὑπὸ τόσων ὑψηλῶν καὶ ἰσχυρῶν σκέψεων, χρειάζεται ἔρωσ ἰσχυρότερος, ὃν ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐμπνεύσω, οὐδ' εἶμαι ἀξία ὅπως συμμερισθῶ, οὐδ' ἰκανὴ ὅπως τοῦλάχιστον τὸν ἐνοήσω;

— Πεπίτα, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβικός, ἡ ψυχὴ σας δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ἰδικῆς σας, ἀλλὰ μόνον ἀπηλλαγμένη ὑποχρεώσεων, ἐνῶ ἡ ἰδική μου δὲν εἶνε. Ὁ ἔρωσ, ὃν μοὶ ἐνεπνεύσατε εἶνε ἀπειρος· ἀλλ' ἀγωνίζονται ἐναντίον αὐτοῦ τὸ χρέος, αἱ ὑποσχέσεις, οἱ πόθοι ὀλοκλήρου τοῦ βίου μου, ἔτοιμοι νὰ πραγματοποιηθῶσι. Διατί νὰ μὴ σὰς τὸ εἶπω, ἄνευ φόβου νὰ σὰς προσβάλω; Ἐὰν σεῖς με ἀγαπᾶτε δὲν ταπεινοῦσθε. Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ἐνδώσω εἰς τὸν ἔρωτά σας, ταπεινοῦμαι καὶ καταβιάζομαι. Ἐγκαταλείπω τὸν Πλάστην χάριν τοῦ πλάσματος, καταστρέφω τὸ ἔργον τῆς σταθερᾶς μου θελήσεως, συντρίβω τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἧτις ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος, ὃν ἀντὶ τοσοῦτου μόχθου εἶχον ἀναπλάσει ἐν ἐμοί, ἐξαφανίζεται, ὅπως ἀναγεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος ὁ παλαιός. Διατί, ἀντὶ νὰ ταπεινωθῶ ἐγὼ μέχρι τῆς γῆς, μέχρι τοῦ ἡμετέρου αἵωνος, μέχρι τῆς διαφθορᾶς τοῦ κόσμου, ὃν πρὶν περιεφρόνησα, νὰ μὴ ἀνυψωθῆτε σεῖς μέχρις ἐμοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἔρωτος, ὃν τρέφετε δι' ἐμέ, ἀποστίλθουσα αὐτὸν πάσης σκωρίας; Διατί νὰ μὴ ἀγαπώμεθα τότε ἄνευ αἰσχύνης, ἄνευ ἀμαρτήματος, ἀσπίλως; Ὁ Θεός, διὰ τοῦ καθαρωτάτου καὶ ἐντονωτάτου πυρὸς τῆς ἀγάπης καὶ πληροὶ αὐτὰς τοιοῦτοτρόπως, ὥστε, ὅπως τὸ μέταλλον τὸ ἐξερχόμενον τοῦ χωνευτηρίου, χωρὶς νὰ παύσῃ τοῦ νὰ εἶνε τοιοῦτον, διαλάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ, καὶ εἶνε ὢλον διάπυρον, οὕτω καὶ αἱ ψυχὰι πληροῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν

ὄλῳ εἶνε αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ διαπερῶνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὸς θελήσῃ, χάριν τοῦ Θεοῦ ἔρωτος. Αἱ ψυχὰι τότε αὐταὶ ἀγαπῶνται καὶ ἀπολαύουσιν ἀλλήλους, ὡς εἰ ἠγάπων καὶ ἀπῆλθον τὸν Θεόν, ἀγαπῶσαι καὶ ἀπολαύουσαι αὐτόν, διότι αὐτοὶ εἶνε ὁ Θεός. Ἀνέλθωμεν, ἠνωμένοι πνευματικῶς, τὴν μυστικὴν ταύτην καὶ δύσβατον κλίμακα. Ἀνεθῆτωσαν ἠνωμένοι αἱ ψυχὰι ἡμῶν μέχρι τῆς μακαριότητος ταύτης, ἧτις καὶ ἐν τῇ θνητῇ ἐτι ζωῇ εἶνε δυνατῆ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὰ σώματά μας πρέπει νὰ γ— δὲν σθῶσι, καὶ ἐγὼ νὰ πορευθῶ ὅπως προσκαλεῖ τὸ καθῆκον, ἡ ὑπόσχεσί μου, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ὑψίστου, ὅστις διαθέτει τὸν δούλον αὐτοῦ καὶ προορίζει αὐτόν διὰ τὴν λατρείαν τοῦ βωμοῦ του.

— Ἄ! κύριε Λουδοβικέ! — ἐπανάλαβεν ἡ Πεπίτα ὄλως ἀπελπίς καὶ συντετριμμένη, ἥδη γνωρίζω πόσον εὐτελὲς εἶνε τὸ μέταλλον ἐξ οὗ εἶμαι πεπλασμένη, καὶ πόσον ἀνάξιον ὅπως τὸ διαπεράσῃ καὶ τὸ μεταβάλλῃ τὸ θεῖον πῦρ. Θὰ εἶπω τὸ πᾶν παραιτοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν αἰδῶ Εἶμαι μία καταχθόνιος ἀμαρτωλὴ! Τυχονδροειδὲς καὶ ἀκαλλιέργητον πνεῦμα μου, δὲν ἐνοεῖ τὰς λεπτότητας, τὰς διακρίσεις καὶ τὰς λεπτολογίας ταύτας τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἀνυπότακτος θελήσίς μου ἀρνεῖται αὐτὰ τὰ ὅποια τῇ προτείνετε. Δὲν δύναμαι νὰ κατανοήσω ὑμᾶς, ἄνευ ὑμῶν. Δι' ἐμέ, σεῖς, εἶνε τὸ στόμα σας, οἱ ὀφθαλμοί σας, ἡ μέλαινα κόμη σας, ἡν ἐπιθυμῶ νὰ θωπεύσω διὰ τῶν χειρῶν μου, ἡ γλυκεῖα φωνὴ σας, καὶ ὁ χαρῖεις τόνος τῶν λέξεών σας, αἵτινες πληγόνουσι καὶ μαγεύουσιν ὕλικῶς τὴν ἀκοήν μου, ὀλοκλήρον ἐν γένει τὸ ἄτομόν σας, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει τὸν ἔρωτα καὶ με σαγηνεύει, καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου καὶ μόνου, διαβλέπω τὸ ἀόρατον πνεῦμα, ἀόριστον καὶ μυστηριώδες. Ἡ ψυχὴ μου, δυσήνιος καὶ ἀνίκανος διὰ τὰς μυστηριώδεις ταύτας ἐξάρσεις, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ ποτὲ εἰς τὰς χώρας, εἰς ἃς ζητεῖτε νὰ τὴν ἀνυψώσητε. Ἐὰν ὅμως ἀνέρχασθε μέχρις αὐτῶν, ἐγὼ θὰ μείνω μόνη, ἐγκαταλειμμένη, βεβυθισμένη εἰς τὴν μεγαλειτέραν θλίψιν. Προτιμῶ νὰ ἀποθάνω· μοὶ ἀξίζει ὁ θάνατος· τὸν ἐπιθυμῶ. Ἴσως ἐὰν ἀποθάνω, ἡ ψυχὴ μου, λύουσα ἢ συντρίβουσα τὰς ἀθλίους ταύτας ἀλύσεις, αἵτινες τὴν συγκρατοῦσι, καταστῆ ἀξία διὰ τὸν ἔρωτα τούτον δι' οὗ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀγαπώμεθα. Φονεύσατε με πρότερον, ἵνα ἀγαπώμεθα οὕτως. Φονεύσατέ με πρότερον, καὶ τὸ πνεῦμά μου τότε ἐλεύθερον θὰ σὰς ἀκολουθήσῃ ἀρπανταχοῦ, θὰ περιπλανᾶται ἀόρατον παρὰ τὸ πλευρόν σας, περιφρουροῦν τὸ ὕπνον σας, θεωροῦν ἐν ἐκστάσει ὑμᾶς διεισδύον καὶ εἰς τὰς μυχιαιτάτας τῶν σκέψεών σας, βλέπον πραγματικῶς τὴν ψυχὴν σας, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν αἰσθήσεων. Ἀλλὰ ζῶσα, δὲν δύναμαι. Ἀγαπῶ ἐν ὑμῖν, οὐ μόνον τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν σκιάν τοῦ σώματος, καὶ τὴν ἀντανάκλασιν αὐτοῦ

τῷ κατόπτρῳ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ τὸ
μα, καὶ τὸ ἐπιθετόν, καὶ τὸ αἷμα καὶ
ὅτι συνιστᾶ καὶ ἀποτελεῖ τὸν δὸν
ουδοβίκον δὲ Βέργας· τὸν ἦχον τῆς φω-
σας, τὰς κινήσεις σας, τὸν τρόπον
βηματισμοῦ σας, καὶ δὲν ἤξεύρω τί
λο ἀκόμη νὰ εἶπω. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι
πει νὰ μὲ φονεύσητε, Φονεύσατέ με,
οἴκτου. Ὅχι· δὲν εἶμαι χριστιανή,
καὶ ὑλιστικὴ εἰδωλολάτριά.

Ἐνταῦθα ἡ Πεπίτα ἔκαμε μακρὰν παῦ-
σιν. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἤξευρε τί
εἰσώπα. Τὰ δάκρυα ἔβρε-
τα εἰς τῆς Πεπίτας, ἥτις ἐξη-
λούθησε μετὰ λυγμῶν·

— Τὸ ἤξεύρω, σεις μὲ περιφρονεῖτε, καὶ
ἀγαπᾶτε καλῶς. Διὰ τῆς δικαίας ταύτης
ἀπορνήσεως θὰ μὲ φονεύσητε καλλι-
στῶς ἢ δι' ἐγχειριδίου, χωρὶς νὰ κηλι-
σθητε δι' αἵματος τὴν χεῖρα καὶ τὴν
μεῖδησίν σας. Χαίρετε. Θέλω νὰ σᾶς
ἐπιθυμῶ τῆς μισητῆς παρουσίας μου.
Χαίρετε διὰ παντός.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Πεπίτα ἠγέρθη τοῦ
κλῆτος της, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ
ὄψιν, ἔξαλλος, δι' ὀρμητικῶν βη-
μάτων διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦ-
ναι τὰ ἐνδότερα δώματα.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνθη ἀκαταμά-
τῃ τὴν αὐτοφροσύνην, οἰκτόν τινα ὀ-
φείλων. Ἐφοβήθη μὴ φονευθῆ ἡ Πεπίτα.
Ἐκκολούθησεν ὅπως τὴν συγκατήσῃ,
καὶ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἡ Πεπίτα εἶχε
ἄνοιξαι τὴν θύραν. Ἡ θέα τῆς ἐχάθη ἐν-
τὸ σκοτίου. Συρόμενος ὁ δὸν Λουδο-
βίκος, οἰοεὶ ὑπὸ τινος ὑπερανθρώπου
ἀμείψας, ὠθούμενος, ὡσπερ ὑπὸ τινος ἀ-
νοου χεῖρός, εἰσῆλθεν ὀπισθεν τῆς Πε-
τας, ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ.

***

Ὁ θάλαμος ἀπέμεινε κενός.
Ὁ χορὸς τῶν ὑπηρετῶν φαίνεται ὅτι
εἶχε διαλυθῆ, διότι δὲν ἤκούετο οὐδ' ὁ
αὐτοφρόντος θόρυβος. Μόνον ἐμορμύριζε
ὕδωρ τῆς πηγῆς τοῦ κηπαρίου.

Οὐδ' ἡ ἐλαφροτέρα πνοὴ ἀνέμου διέ-
πτε τὴν γαλήνην τῆς νυκτός καὶ τὴν
εἰμίαν τῶν πέριξ. Διὰ τοῦ παραθύρου
ἤρχετο τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, καὶ τὸ
ὄσφρημα τῆς σελήνης. Μετὰ μακρὸν χρόνον, ὁ
δὸν Λουδοβίκος ἐνεφανίσθη ἐκ νέου, ἐξερ-
μεινός τοῦ σκοτίου. Ἐπὶ τοῦ προσώ-
που ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ φρίκη, αὐτὴ
ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἰούδα.
Ἐπὶ τὴν ἐπί τινος ἔδρας. Ἐκάλυψε τὸ
ἔνδον δι' ἀμφοτέρων τῶν συνεσφιγμέ-
νων του, ἐσθίριζε τὸν ἀγκῶνα
ἐν γονάτων, καὶ παρέμεινε τοιοῦτο-
πλῆον τῆς ἡμισείας ὥρας, βεβυ-
βυ ἀναμφιβόλως ἐντὸς ὠκεανοῦ πι-
λολογισμῶν.

Ἡ Πεπίτα ἐν τούτοις ἐνεφανίσθη κα-
τακλινομένη. Διὰ βραδέων βημάτων, μετ' ἐκφρά-
στα βραδείας μελαγχολίας, ἔχουσα τὸ
ἄσπαστον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κύπτοντας
ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ἔφθασε πλησίον τοῦ μέ-

ρους ἔνθα ἵστατο ὁ δὸν Λουδοβίκος, καὶ
εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Τώρα, καίτοι ἀργά, ἀναγνωρίζω
ὀλόκληρον τὴν ποταπότητα τῆς καρδίας
μου καὶ ὅλον τὸ ἄδικον τῆς διαγωγῆς
μου. Οὐδὲν ἔχω πρὸς δικαιολόγησίν μου.
Ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ μὲ νομίσης μάλ-
λον διεστραμμένην τοῦ ὅ,τι εἶμαι. Ἰδέ-
τε μὴ νομίσης ὅτι εἶχον προτεχνασθῆ, οὐδὲ
προϋπολογίσει οὐδὲ προσχεδιάσει νὰ σὲ
καταστρέψω. Ναί, ἦτο σκληρὸν μὲν, ἀλλ'
ἀκούσιον τὸ κακούργημά μου· κακούργη-
μα ἐμπνευσθὲν ἴσως ὑπὸ τοῦ πνεύματος
τῆς κολάσεως, ὅπερ μὲ κυριεύει.

«Μὴ ἀπελπίζεσαι, μηδὲ λοιποῦ, πρὸς
Θεοῦ. Δὲν πταίεις κατ' οὐδέν. Ἦτο λῆρος·
ἡ παραφροσύνη κατέλαβε τὴν εὐγενῆ σου
ψυχὴν. Τὸ ἀμάρτημά σου εἶνε πολὺ ἐλα-
φρόν. Τὸ ἰδικόν μου εἶνε πολὺ βαρὺ, φρι-
κῶδες, ἐπαίσχυντον. Τώρα σοὶ ἀξίζω ὀ-
λιγώτερον παρὰ ποτε. Ὑπαγε· ἐγὼ τώρα
σὲ παρακαλῶ νὰ ἀπέλθῃς. Ὑπαγε· με-
τανόησον. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ὑ-
παγε· καὶ ἱερεύς τις ἄς σοὶ δώσῃ ἄφεσιν
τῆς ἀμαρτίας σου. Καθαρὸς ἐκ νέου ἐκ
τοῦ σφάλματός σου, ἐκπλήρωσον τὴν ἐ-
πιθυμίαν σου καὶ γενοῦ λειτουργὸς τοῦ
Ἰψίστου. Διὰ τῆς ἐργατικῆς καὶ ἀγίας
ζωῆς σου, οὐ μόνον θὰ ἐξαλειφῇ καὶ τὰ
τελευταία ἔχνη τῆς πτώσεως ταύτης,
ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ συγχωρήσῃς τὸ κακόν, τὸ
ὅποιον σοὶ ἔκαμα, θὰ ἐπιζητήσῃς παρὰ
τοῦ οὐρανοῦ τὴν συγχωρήσιν μου. Οὐ-
δεὶς δεσμὸς σὲ συνδέει μετ' ἐμοῦ. Καὶ
ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, ἐγὼ τὸν διαλύω καὶ
τὸν διαρρηγνύω. Εἶσαι ἐλεύθερος· μοὶ ἄρ-
κεῖ ὅτι κατέρριψα ἐξ ἀπροόπτου τὸν ἐ-
σφόρον τῆς αὐγῆς· δὲν θέλω, οὐδ' ὀφείλω,
οὐδὲ δύναμαι νὰ σὲ κρατῶ αἰχμάλωτον.
Τὸ μαντεύω, τὸ συμπεραίνω ἐκ τῶν χει-
ρονομιῶν σου, τὸ βλέπω εὐκρινῶς· τώρα
μὲ περιφρονεῖς περισσώτερον, καὶ ἔχεις δι-
καιον νὰ μὲ περιφρονῆς. Δὲν ὑπάρχει
τιμὴ, οὐδ' ἀρετὴ, οὐδὲ αἰδῶς ἐν ἐμοί.

Εἰπούσα ταῦτα ἡ Πεπίτα, ἐρρίφθη εἰς
τὰ γόνατα καὶ προσέκλινε κατόπιν, μέ-
χρις οὐ ἤγγισε διὰ τοῦ μετώπου τὸ δά-
πεδον τοῦ θαλάμου.

Ὁ Λουδοβίκος διετήρησε τὴν αὐτὴν
θέσιν, ἣν εἶχε πρὶν. Οὕτως ἔμειναν ἀμφο-
τέροι ἐπὶ τινος στιγμῆς ἐν ἀπέλπιδι σιγῇ.

Διὰ φωνῆς πεπνυγμένης καὶ χωρὶς νὰ
ἀνεγειρῆ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς γῆς ἐξη-
κολούθησεν ἡ Πεπίτα·

— Ὑπαγε Λουδοβίκε, καὶ μὴ παρα-
μῆνης μακρότερον, ἐξ οἴκτου ἐπονεϊδίστου,
παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς ἀθλίως γυναικός.
Θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνω τὸν
χωρισμὸν σου, τὴν λήθην σου καὶ αὐτὴν
τὴν περιφρόνησίν σου, ἥς εἶμαι τὸσον ἀ-
ξία. Θὰ ἦμαι πάντοτε αἰχμάλωτός σου,
ἀλλὰ μακρὰν πολὺ μακρὰν ἀπὸ σοῦ, ὅπως
μὴ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην σου τὴν
ἀτιμίαν τῆς νυκτός ταύτης.

Οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιξαν τὴν φωνὴν τῆς
Πεπίτας, μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύ-
τας.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀν-
θῆξῃ ἐπὶ πλέον.

Ἡγέρθη, διηυθύνθη ἐκεῖ ἔνθα εὗρίσκετο
ἡ Πεπίτα, καὶ τὴν ἀνήγειρε συνθλίβων
αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, παραμερίζων
θεραπευτικῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰ
ξανθὰ μαλλία, ἅτινα κατέπιπτον ἀτάκτως
ἐπ' αὐτοῦ καὶ καλύπτων αὐτὴν διὰ περι-
παθῶν φιλημάτων,

— Ψυχὴ μου, εἶπε τελευταῖον ὁ δὸν
Λουδοβίκος, ζωὴ τῆς ψυχῆς μου, ἐνέ-
χυρον προσφιλὲς τῆς καρδίας μου, φῶς τῶν
ὀφθαλμῶν μου, ἀνύψωσε τὸ τεταπεινωμέ-
νον μέτωπόν σου, καὶ μὴ κύπτῃς πλέον
πρὸ ἐμοῦ. Ὁ ἀμαρτωλός, ὁ ἀβούλος, ὁ
ἀθλιός, ὁ ἀπεχθής καὶ γελοῖος, εἶμαι
ἐγὼ, καὶ ὄχι σύ. Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δαί-
μονες πρέπει νὰ γελάσωσιν ἐξ Ἰσοῦ μὲ
ἐμέ, καὶ νὰ μὴ ἐκλάβωσι τὰς πράξεις μου,
ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν. Ἡμῖν ἐπίπλαστος
ἄγιος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῶ
καὶ νὰ σὲ ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης εὐθύς ἐξ
ἀρχῆς, ὅπως ἔπρεπε, καὶ ὅστις τώρα δὲν
κατορθῶνω ἐπίσης νὰ φερθῶ ὡς ἱππότης,
ὡς εὐγενής, ὡς ἀληθής ἐραστής, ὅστις
γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν εὐνοίαν τῆς φίλης
του. Δὲν ἤξεύρω τί εὔρες ἐν ἐμοί, καὶ μὲ
ἠγάπησες τοιοῦτοτρόπως.

Οὐδέποτε ἔσχον στερεὰν ἀρετὴν, εἰμὴ
μωρολογίας καὶ σχολαστικότητος μαθη-
τοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει τὰ θρησκευ-
τικὰ βιβλία, ὡς ἀναγινώσκει τις μυθι-
στορήματα, καὶ ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἐπινοήσει
τὰς ἀνοήτους ψευδολογίας του περὶ θρη-
σκευτικῶν καθηκόντων, καὶ περὶ θεωριῶν
μεταφυσικῶν. Ἐὰν εἶχον σταθερὰν ἀρε-
τήν, ἐνωρὶς ἤθελον σὲ μεταπέσει καὶ δὲν
θὰ ἠμαρτάνομεν, οὐδὲ σύ, οὐδ' ἐγὼ. Ἡ
ἀληθὴς ἀρετὴ δὲν πίπτει τόσον εὐκόλως.
Μεθ' ὅλην τὴν καλλονὴν σου, μεθ' ὅλην τὴν
εὐφυίαν σου, μεθ' ὅλον τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά
σου, ἐγὼ δὲν ἤθελον ὑποκύψει, ἐὰν ἦμην
πράγματι ἐνάρετος, ἐὰν εἶχον ἀληθῶς κλί-
σιν πρὸς τὴν θρησκείαν. Ὁ παντοδύναμος
Θεὸς θὰ μοὶ ἐπέμπε τὴν χάριν αὐτοῦ.
Θαῦμά τι, ἀναμφιβόλως, ὑπερφυσικόν τι,
θὰ παρενέβαινε, ὅπως ἀντιστῶ εἰς τὸν
ἔρωτά σου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἐθαυματουργ-
γῇ, ἐὰν ἐγὼ ἦμην ἄξιον ἀντικείμενον θαυ-
ματουργίας, καὶ λόγος ἐπαρκής, ὅπως
ἐκτελέσῃς αὐτὴν. Πράττεις κακῶς συμ-
βουλευούσά με νὰ γίνω ἱερεύς. Ἀναγνω-
ρίζω τὴν ἀναξιότητά μου. Δὲν ἦτο εἰμὴ
ὑπερηφάνεια, ἥτις μὲ ὤθει εἰς τοῦτο. Ἦτο
κοσμικὴ τις φιλοδοξία, ὅπως οἰαδῆποτε
ἄλλη! Κάτι τι χειρότερον· ἦτο φιλο-
δοξία ὑποκριτικὴ, ἱερόσυλος, σιμω-
νιανή.

— Μὴ κρίνης ἐαυτὸν τοσοῦτον σκλη-
ρῶς, ὑπέλαβεν ἡ Πεπίτα· ἤδη ἠσχω-
τέρα καὶ ὑπομειδίωσα ὑπὸ τὰ δάκρυα.
Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κρίνης ἐαυτὸν τοιοῦτο-
τρόπως, οὐδὲ νὰ μὲ θεωρῆς τὸσον ἀνα-
ξίαν, ὅπως γείνω σύντροφός σου. Ἀλλὰ
θέλω νὰ μὲ ἐκλέξῃς ἐξ ἔρωτος, ἐλευθέρως,
οὐχὶ ὅπως ἐπανορθώσῃς ἐν σφάλμα, οὐδὲ
διότι ἐνέπεσες εἰς παγίδα, ἣν δύνασαι νὰ
ὑποπτευθῆς ὅτι ἐπιβούλως σοὶ ἔσθησα.
Φύγε, ἂν δὲν μὲ ἀγαπᾷς, ἐὰν μὲ ὑπο-
πτεύεσαι, ἐὰν δὲν μὲ ἐκτιμᾷς. Τὰ χεῖλη
μου δὲν θὰ ἐκφέρωσι ποτὲ παράπονον, καὶ

ἐὰν διὰ παντός με ἐγκαταλείψης, καὶ ἂν οὐδέποτε με ἐνθυμηθῆς.

[Ἐπειτα συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἐξελθὼν εἰς τὸν προθάλαμον ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βυθίσας αὐτὸν μέχρι τῶν ὠτων, κατῆλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα καὶ ὅταν εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἀπαξ ἔτι τὴν φωτιζομένην αἰθουσαν, μεθ' ὃ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκόν του, ἐν ᾧ εἰσῆλθε διὰ τοῦ τόσφ ἀποτόμου ἐκείνου τρόπου, περὶ οὗ ὠμίλησαμεν ἤδη.

Ἐν τῷ δωματίῳ του ὁ ἀτυχῆς Σερράλτης ἐπανεῦρε στιγμὴν τινα γαλήνης. Ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαιε λυχνία, παρ' αὐτῆ δὲ ἔκειτο δίσκος μετ' ἀναψυκτικῶν. Ἀπέθεσεν ὀργίλως τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, ἀφήρησε τὰ χειρόκτιά του, σχίσας κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, διότι ἐβράδυνον νὰ ἐκβληθῶσι, καὶ πληρώσας ὕδατος ποτήριον μέχρι στεφάνης ἔπιε, κενώσας αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου. Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ στηρίζας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας ἔστη ἐπὶ πολὺ ρεμβώδης, παρατηρῶν τὰς μακρὰς καὶ συμμετρικὰς σειρὰς τῶν ἀνημμένων φανῶν τῆς λεωφόρου, καὶ ἀναπολῶν τὰ πρό ὀλίγου συμβάντα.

Μετὰ πολλὴν σκέψιν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κυρία Ἐλδα ἠνόησε μᾶλλον τὸν Ἰλαρχον. Ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ τὸ ἐνοήσῃ, διότι πολλάκις τῷ ἐδόθη εὐλογος πρὸς τοῦτο ἀφορμὴ — καὶ ἤρξατο μετὰ ζήλου ἰκανοῦ εἰσαγγελέως ἀναζητῶν καὶ ἀνελίστων κατὰ νοῦν ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ὅλα τὰ γεγονότα, ὅλας τὰς ἀποδείξεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ἐναντίον αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του.

— Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, εἶπεν αἴφνης. Πρέπει νὰ δοθῇ ἐν πέρας. Δὲν θὰ πατήσω πλέον τὸ πόδι μου εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ σκάσω, ἀλλὰ θέλω τούλάχιστον ἡ κυρία αὐτῆ, ἥτις κατ' οὐδὲν διαφέρει ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν, νὰ μετανόησῃ διὰ τὴν πρὸς με διαγωγὴν της.

Καί, εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου, ἔλαβε φύλλον ταχυδρομικοῦ χάρτου καὶ ἔγραψε τὰς γραμμὰς ταύτας:

• **Κυρία!**

• Ἐνόμιζον ὅτι ἐδικαιούμην ἐκτιμησέως τινας ἐκ μέρους ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφοσίωσίν, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ διεκρινάτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐν γένει συμπεριφορὰν μου, καίτοι οὐδέποτε ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκδηλώσω διὰ ζώσης.

• Τὸ θάρρος τοῦτο αἰσθάνομαι ἤδη, ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβω μετὰ τὰς ἀναργεῖς ἀποδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλη.

• Αἱ ἐπισκέψεις μου οὐδένα πλέον θὰ εἶχον σκοπὸν, διὰ τοῦτο παύω αὐτάς.

• Εἴθε νὰ εὐρήτε ἐν τῷ Ἰλαρχῳ τὸν ἀνδρα τῶν πόθων σας.

• Φανήτε μεγαλόδωρος, ἐνθυμουμένη ἐνίοτε ἐκεῖνον, ὅστις μάτην θὰ προσπαθῇ νὰ σᾶς λησμονήσῃ.

• **Ἐρρίκος Σερράλτης.**

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν καὶ ρίψας αὐτὴν ἐπὶ τινας τραπέζης κατὰ μέρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας συνείθιζε νὰ ἀφίηθαι τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἐπιστολάς, κατεκλίθη ἵνα κοιμηθῇ.

Τὴν πρωῖαν ἀφυπνίσθη ἔχων ἡσυχότερον καὶ ἀτάραχον τὸν νοῦν.

Ἐρρίφεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ὁ Μιχάλης βεβαίως θὰ τὴν εἶχε φέροι ἤδη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τόσον τὸ καλλίτερον!

— Ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων δὲν πρέπει νὰ ἐπανέρχεται τις, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἠγέρθη, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ καθ' ὅλην τὴν πρωῖαν κατέγινε μελετῶν, λαμβάνων διαφόρους σημειώσεις καὶ γράφων, καθότι ὁ πατήρ του πρὸς τῇ ἐκπαιδεύσει εἶχε συνειθίσει αὐτὸν νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μελετᾷ πάντοτε. Ἡ πρωῖα παρήλθεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος.

Ἠρξάτο καὶ πάλιν σκεπτόμενος περὶ τῆς Ἐλδας, ἀλλ' ἤδη τὸ πνεῦμά του ἦτο ἀτάραχον καὶ αἱ ἰδέαι ἠπιώτεροι, ἐν στιγμῇ δὲ καθ' ἣν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πληρουμένην ἐκ νέου ὑπὸ ζηλοτυπίας, σχεδὸν μετενόησε δι' ὅ,τι ἔπραξε...

Ἴσως ἡ Ἐλδα εἶχε δειχθῆ τὸσφ ἀδιάφορος, διότι ἐπὶ τέλους οὐδέποτε τῇ εἶχεν ἀνοίξει τὴν καρδίαν του. Ἐπρεπε τάχα ἐκεῖνη νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα;.. Ὁχι, ἄρα τίς εἶχεν ἄδικον;..

— Καὶ ἐὰν σήμερον μετέβαινον πρὸς αὐτὴν, διελογίζετο ὁ Σερράλτης, καὶ τῇ ἐφάνερον εἰλικρινῶς ὅτι σκέπτομαι νὰ τὴν κάμω ἰδικήν μου;... Ὁποῖαν νίκην ἠδυναμένη νὰ ἄρω ἀπέναντι τοῦ Ἰλαρχοῦ... Μόνον ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὧφειλον νὰ ἀπελπισθῶ, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσω ὅλα τὰ μέσα, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦδε...

Ἄλλ' ἔπειτα ἐσκέπτετο κάλλιον:

— Νὰ ὑπάγω τώρα ὅτε θὰ ἔχῃ ἀναγνώσει ἤδη τὴν ἐπιστολήν μου;... ἀδύνατον.

Ἄλλ' ἀμέσως μετέβαλλε γνώμην οἰονοεὶ κίττων διὰ τῆς λογικῆς, καὶ τῷ ἐπήρχετο ἀντίθετος ἰδέα.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο;... Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἀπ' ἐναντίας θὰ μοῦ διευκολύνῃ τὴν ὁδόν. Θὰ εἶπω, ὅτι τὴν ἔγραψα ἐν στιγμῇ ἀπελπισίας... ὑπέφερον τόσον... ὦ, ναί, αὐτὸ θὰ τὴν πείσῃ καθ' ὀλοκλήριαν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου.

Ὅταν ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ ὑπὸ ἡγεσίας εἰς τὸ πρόγευμα, εἶχεν ἀποφασίσει. Εὐθύς ὡς ἤρξατο ἡ καταλληλὸς ὥρα θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν Ἐλδαν καὶ θὰ ἔλυσεν ὅπως-δήποτε ὀριστικῶς πλέον τὸ ζήτημα.

Ἐνεδύθη ἐπιμελῶς, ἐξῆλθεν εἰς τὸν τακτικὸν του περιπάτον, μετέβη εἰς τὸ σύνηθες καφφενεῖον καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ἀκριβῶς, εὐρίσκετο πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἐλδας.

Ἐσήμανεν, εἰσῆχθη καὶ ἐν τῷ προθαλάμῳ εὗρε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἡ κυρία δέχεται; — ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἄλλὰ πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσελθῇ ἐν τὴν αἰθουσαν ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς ἐπεθύμει νὰ εἶπῃ τι ἀκόμη, εὐθύς δὲ ἠρώτησε μετὰ τόλμης:

— Ἐλαβε σήμερον ἡ κυρία ἐπιστολὰ;

Ἡ θαλαμηπόλος τὸν ἠτένισεν ὀλίγον ἔκπληκτος, ἀλλ' ἔπειτα ἀπήντησε:

— Μάλιστα, ἔλαβεν ἐφημερίδας τινὰς καὶ δύο ἐπιστολάς διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἡ καρδία τοῦ Σερράλτη ἐσκίσησε.

— Καὶ — ἠρώτησεν ἀκόμη — δὲν ἦλθε σήμερον ὁ Ἰλαρχος;

— Ὁχι, κύριε.

Δεύτερον σκίτημα, συνοδευόμενον ὑβασθείας ἀναπνοῆς.

Ἡ Ἐλδα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη ἦτο ὠραιότατη καὶ παρά ποτε θελκτικὴ.

Ὁ Σερράλτης φοβούμενος μὴ καταληφθῇ ὑπὸ ὀλιγοψυχίας εἰσῆλθεν ἀμέσως ἐν τὸ θῦμα.

— Κυρία — τῇ εἶπεν — ἡ διαγωγὴ τῆν ὁποῖαν...

— Ἀλήθεια, προκειμένου περὶ διαγωγῆς, εἰςεύρετε, κύριε δικηγόρε, ὅτι ἡ ἰδική σας εἶνε ἀρκετὰ παράδοξος ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν; τῇ ἀληθείᾳ, ἐγὼ δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω πλέον...

— Ἀκριβῶς διὰ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς μου ἦλθον σήμερον, ἵνα μὴ με παρεξηγήσητε, καὶ ἐποφελούμαι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν εἴμεθα μόνον, ἐντελῶς μόνον, ἀνευ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλη. Ταῦτα δὲ λέγων ἐτόνισε τὴν φράσιν μετὰ πονηροῦ μειδιάματος...

— Μὴ φοβεῖσθε, ὁ κύριος Καβάλλης δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον ὀργήγωρα. Ἀνεχώρησε δι' ὑποθέσεις του καὶ δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ ἢ μετὰ τινὰς ἡμέρας· ἀναμένω ὅμως ἐπιστολήν του διὰ μίαν παράγγελιαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀνέθεσα...

— Ἐποφελούμαι λοιπὸν ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς ταύτης περιστάσεως — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης — διὰ νὰ σᾶς ἐγνωστοποιήσω, σκέψεις τινὰς...

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσελθοῦσα τὸν διέκοψεν.

— Ἐφεραν τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν διὰ τὴν κυρίαν.

— Δόσατέ μοι τὴν.

Ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ κομποῦ δίσκου καὶ ἀπεσύρθη.

— Ἐπιτρέπετε; — ἠρώτησεν ἡ Ἐλδα τὸν Σερράλτην καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς τραπέζης χαρτοτομίδα ἤνοιγε τὸν φάκελλον.

Ὁ ὄφρις τῆς ζηλοτυπίας ἐδῆξε βαθῶς τὴν καρδίαν τοῦ Σερράλτη. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ ἤρξατο ἀπὸ τὸν Ἰλαρχον, ἦτο βέβαιος. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ὁ ἀὴρ τῆς αἰθούσης ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ μισητοῦ ἐκείνου ὀλοποράξ.

[Ἐπειτα συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ]. Π* Β*.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ